

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ
ΧΟΛΜΣ

ΝΕΦΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

«Ε, εσύ! Έλα εδώ!»

Ο Σέρλοκ Χολμς έστρεψε το κεφάλι του για να δει ποιος φώναζε ποιον. Εκείνο το πρωινό εκατοντάδες μαθητές στέκονταν στη λαμπρή λιακάδα έξω από το Σχολείο Αρρένων Ντίπνιεν, φορώντας ο καθένας την άψογη μαθητική στολή του, με ένα ξύλινο μπαούλο με δερμάτινα λουριά ή μια στοίβα παραγεμισμένων αποσκευών να στέκεται μπροστά τους σαν πιστό σκυλί. Η φωνή θα μπορούσε να απευθύνεται σε οποιονδήποτε από αυτούς. Οι καθηγητές του Ντίπνιεν δε συνήθιζαν να απευθύνονται στους μαθητές με το όνομά τους – πάντα έλεγαν κάτι του τύπου «Ε, εσύ!» ή «Νεαρέ!» ή «Αγόρι!». Έκανε τη ζωή των αγοριών δύσκολη και τα κρατούσε σε εγρήγορση – πιθανότατα γι' αυτό ακριβώς το έκαναν. Είτε αυτό είτε οι καθηγητές είχαν από καιρό εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια να θυμούνται τα ονόματα των μαθητών τους. Ο Σέρλοκ δεν ήταν σίγουρος ποια εξήγηση ήταν η πιο πιθανή. Ίσως να ίσχυαν και τα δύο.

Κανείς άλλος μαθητής δεν έδωσε προσοχή. Είτε φιλοκουβέντιαζαν με τα μέλη των οικογενειών τους που είχαν έρθει να τους παραλάβουν είτε παρακολουθούσαν με ανυπομονησία την πύλη του σχολείου, μήπως κι εμφανιζόταν η άμαξα που θα τους πήγαινε σπίτι. Ο Σέρλοκ γύρισε διστακτικά να κοιτάξει αν το κακόβουλο χέρι της μοίρας ήταν στραμμένο πάνω του. Πράγματι. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το εν λόγω χέρι ανήκε στον κύριο Τάλεϊ, τον καθηγητή των Λατινικών. Είχε μόλις στρίψει προς την πλευρά του σχολείου όπου στεκόταν ο Σέρλοκ, μακριά από τα υπόλοιπα αγόρια. Το κοστούμι του, το οποίο ήταν συνήθως καλυμμένο με σκόνη κιμωλίας, είχε καθαριστεί ειδικά για την περίπτωση: το τέλος της σχολικής περιόδου και την αναπόφευκτη συνάντησή με τους πατεράδες που πλήρωναν για την εκπαίδευση των γιων τους. Το δε τετράγωνο ακαδημαϊκό του καπέλο στεκόταν ίσιο πάνω στο κεφάλι του, λες και το είχε κολλήσει εκεί ο ίδιος ο διευθυντής.

«Εγώ, κύριε;»

«Ναι, κύριε. Εσείς, κύριε» αποκρίθηκε απότομα ο κύριος Τάλεϊ. «Μεταβείτε στο γραφείο του διευθυντή *quam celerrime*. Θυμάστε επαρκώς τα λατινικά σας, ώστε να καταλάβετε τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει “αμέσως”, κύριε».

«Κουνηθείτε λοιπόν».

Ο Σέρλοκ αποτόλμησε να ρίξει μια ματιά στη σχολική πύλη. «Μα, κύριε, περιμένω να με παραλάβει ο πατέρας μου».

«Είμαι σίγουρος ότι δε θα φύγει δίχως εσάς, νεαρέ».

Ο Σέρλοκ έκανε μια τελευταία απόπειρα ανυπακοής.
«Οι αποσκευές μου...»

Ο κύριος Τάλεϊ έριξε μια υποτιμητική ματιά στο ταιλωρημένο ξύλινο μπαούλο του Σέρλοκ – κληροδότημα από τις στρατιωτικές περιοδείες του πατέρα του, με παλιούς λεκέδες από χρώμα και γδαρμένο από τη χρήση ετών. «Δεν μπορώ να φαντασιώ ποιος θα 'θελε να το κλέψει» είπε «εκτός αν λάβει υπόψη την ιστορική του αξία. Θα φωνάξω έναν επιμελητή να το προσέχει. Βιαστείτε τώρα».

Ο Σέρλοκ εγκατέλειψε απρόθυμα τα υπάρχοντά του –τα καθαρά πουκάμισα και εσώρουχα, τα βιβλία ποίησης και τα σημειωματάρια, όπου είχε αποκτήσει τη συνήθεια να σημειώνει τις ιδέες, τις σκέψεις, τις υποθέσεις του και όποια μελωδία τού ερχόταν στο μυαλό– και κατευθύνθηκε στο προστέγασμα της εισόδου με τις κολόνες, στο μπροστινό μέρος του σχολικού κτιρίου, περνώντας μέσα από πλήθος μαθητών, γονιών και αδελφών, δίχως να χάνει από τα μάτια του την πύλη, όπου τώρα συνωστίζονταν άμαξες και άλογα, προσπαθώντας ταυτόχρονα άλλα να μπουν και άλλα να βγουν από το στενό πέρασμα.

Το χολ της κύριας εισόδου ήταν επενδυμένο με ξύλο βελανιδιάς και περιστοιχιζόταν από τις μαρμάρινες προτομές προηγούμενων διευθυντών και ευεργετών, η καθεμία σε χωριστό βάθρο. Δέσμες φωτός έπεφταν διαγώνια από τα ψηλά παράθυρα στο ασπρόμαυρο πλακόστρωτο

πάτωμα, ενώ η σκόνη από τις κιμωλίες χόρευε μέσα τους. Ο χώρος μύριζε από το καρβολικό οξύ που χρησιμοποιούσαν οι υπηρέτριες για να καθαρίζουν κάθε πρωί τα πλακάκια. Ο συνωστισμός που επικρατούσε στο χολ καθιστούσε πολύ πιθανή την επικείμενη πτώση τουλάχιστον μίας από τις προτομές. Μερικές από αυτές είχαν ήδη μεγάλα ραγίσματα στην τέλεια μαρμάρινη επιφάνειά τους, απόδειξη ότι κάθε τέλος σχολικής περιόδου έβρισκε τουλάχιστον μία να έχει σπάσει στο πάτωμα και ακολούθως να έχει πάει για επισκευή.

Έκανε ελιγμούς ανάμεσα στους ανθρώπους, που τον αγνοούσαν παντελώς, και τελικά, βγαίνοντας από τον συνωστισμό, βρέθηκε σε έναν διάδρομο που απομακρυνόταν από το χολ της εισόδου. Το γραφείο του διευθυντή ήταν λίγα μέτρα πιο κάτω. Κοντοστάθηκε στο κατώφλι, πήρε μια βαθιά ανάσα, τίναξε τη σκόνη από τα πέτα του σακακιού του και χτύπησε την πόρτα.

«Εμπρός!» βρυχήθηκε θεατρικά μια δυνατή φωνή.

Ο Σέρλοκ έστριψε το πόμολο και έσπρωξε την πόρτα, προσπαθώντας να κατευνάσει τον νευρικό σπασμό που διαπέρασε το κορμί του σαν κεραυνός. Είχε βρεθεί στο γραφείο του διευθυντή μόνο άλλες δύο φορές – μία φορά με τον πατέρα του, όταν ήρθε για πρώτη φορά στο Ντίπντεν, και μία ακόμα έναν χρόνο αργότερα, με μια ομάδα άλλων μαθητών που είχαν κατηγορηθεί ότι αντέγραφαν σε κάποια εξέταση. Οι τρεις αρχιγιοί της «σπείρας» είχαν

υποβληθεί σε ράπισμα και είχαν αποβληθεί. Οι τέσσερις πέντε υποτακτικοί τους είχαν υποβληθεί επίσης σε ράπισμα μέχρι που μάτωσαν τα πισινά τους και τους επιτράπηκε να μείνουν. Ο Σέρλοκ –του οποίου τις εκθέσεις είχε αντιγράψει η σπείρα– είχε γλιτώσει το ράπισμα ισχυριζόμενος ότι δεν ήξερε τίποτα. Στην πραγματικότητα ήξερε εξαρχής τα πάντα, αλλά πάντοτε ένωθε λίγο παράταιρος στο σχολείο – αν λοιπόν η αντιγραφή των εργασιών του από άλλους μαθητές τού εξασφάλιζε την ανοχή, αν όχι την αποδοχή τους, δεν είχε καμία πρόθεση να κάνει το ηθικό στοιχείο. Ούτε είχε βέβαια σκοπό να καρφώσει τους αντιγραφείς – το μόνο που θα κέρδιζε έτσι ήταν ένας ξυλοδαρμός ή μπορεί ακόμα και να τον κρατούσαν μπροστά σε κάποια από τις τεράστιες φωτιές που έκαιγαν στα τζάκια των κοιτώνων, μέχρι το δέρμα του να βγάλει φουσκάλες και τα ρούχα του ν' αρχίσουν να καπνίζουν. Κάπως έτσι ήταν η σχολική ζωή – μια διαρκής άσκηση ισορροπίας μεταξύ των καθηγητών και των άλλων μαθητών. Και τη μισούσε.

Το γραφείο του διευθυντή ήταν όπως ακριβώς το θυμόταν – τεράστιο, υποφωτισμένο, με μια ανάμεικτη μυρωδιά από δέρμα και καπνό πίπας. Ο κύριος Τόμπλινσον καθόταν πίσω από ένα γραφείο που ήταν αρκετά μεγάλο για να παίξει κανείς πάνω του μπόουλινγκ¹. Ήταν ένας εύσωμος

1 Όχι το μπόουλινγκ που έχουμε συνηθίσει σήμερα. «Bowls» στο πρωτότυπο, ένα παιχνίδι που χρονολογείται στη Βρετανία από

άντρας και φορούσε ένα κοστούμι που του ήταν ελαφρώς μικρό – το είχε πιθανώς διαλέξει για να πείσει τον εαυτό του ότι δεν ήταν τόσο ογκώδης όσο φαινόταν.

«Α, ο Χολμς, σωστά; Περάστε, νεαρέ μου, περάστε. Κλείστε την πόρτα πίσω σας».

Ο Σέρλοκ υπάκουσε, αλλά καθώς έκλεινε την πόρτα αντιλήφθηκε μια δεύτερη φιγούρα στο δωμάτιο: Ένας άντρας καθόταν μπροστά στο παράθυρο κρατώντας ένα ποτήρι τσέρι. Το φως του ήλιου σκορπιζόταν σε πολύχρωμα θραύσματα από το δουλεμένο κρύσταλλο.

«Μάικροφτ;» είπε έκπληκτος ο Σέρλοκ.

Ο μεγάλος του αδελφός στράφηκε προς το μέρος του και ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στιγμιαία στο πρόσωπό του – εξαφανίστηκε όμως τόσο γρήγορα, ώστε, αν ο Σέρλοκ είχε ανοιγοκλείσει τα μάτια του τη λάθος στιγμή, μπορεί και να μην το είχε δει. «Σέρλοκ. Μεγάλωσες».

«Το ίδιο κι εσύ» είπε ο Σέρλοκ. Ο αδελφός του είχε *όντως* πάρει κιλά. Ήταν σχεδόν το ίδιο ευτραφής με τον διευθυντή, αλλά το κοστούμι του ήταν έτσι κομμένο και ραμμένο, ώστε να το κρύβει αντί να το τονίζει. «Ήρθες με την άμαξα του πατέρα».

Ο Μάικροφτ ανασήκωσε το ένα του φρύδι. «Πώς στην ευχή το συμπεράνες αυτό, νεαρέ μου;»

τον 12ο αιώνα και παίζεται με ελαφρώς ασύμμετρες μπάλες που πνάνονται με το ένα χέρι. Πλησιάζει περισσότερο στις παλιές δικές μας αμάδες. (Σ.τ.Μ.)

Ο Σέρλοκ ανασήκωσε τους ώμους του. «Παρατήρησα τις παράλληλες ζάρες στο παντελόνι σου, εκεί που το πίεσε η δερμάτινη επένδυση της άμαξας, και θυμάμαι ότι η άμαξα του πατέρα έχει ένα σκίσιμο στην επένδυση, το οποίο επισκευάστηκε μάλλον αδέξια πριν από μερικά χρόνια. Το αποτύπωμα της εν λόγω επισκευής έχει μείνει στο παντελόνι σου, δίπλα στις ζάρες». Έκανε μια παύση. «Μάικροφτ, πού είναι ο πατέρας;»

Ο διευθυντής ξερόβηξε για να τραβήξει πάλι πάνω του την προσοχή τους. «Ο πατέρας σας είναι...»

«Ο πατέρας δε θα έρθει» τον διέκοψε ευγενικά ο Μάικροφτ. «Το σύνταγμά του στάλθηκε στην Ινδία για να ενισχύσει τις υπάρχουσες στρατιωτικές δυνάμεις. Γίνονται κάποιες αναταραχές στην περιοχή του Βορειοδυτικού Συνόρου. Ξέρεις πού βρίσκεται αυτό;»

«Ναι. Μελετήσαμε την Ινδία στα μαθήματα της Γεωγραφίας και της Ιστορίας».

«Μπράβο, αγόρι μου».

«Δεν είχα αντιληφθεί ότι οι ιθαγενείς δημιουργούν πάλι προβλήματα εκεί» μούγκρισε ο διευθυντής. «Το σίγουρο είναι ότι οι *Times* δεν το αναφέρουν».

«Δε φταίνε οι Ινδοί» του εκμυστηρεύτηκε ο Μάικροφτ. «Όταν πήραμε πίσω τη χώρα από την Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών, οι στρατιώτες που ήταν σταθμευμένοι εκεί βρέθηκαν ξανά υπό τη διοίκηση του Στρατού. Βρήκαν το νέο καθεστώς πολύ πιο... αυστηρό... από αυτό που

είχαν συνηθίσει. Τα πνεύματα είναι αρκετά οξυμένα και η κυβέρνηση αποφάσισε να αυξήσει τον όγκο της στρατιωτικής δύναμης στην Ινδία για να τους δώσει να καταλάβουν πώς συμπεριφέρονται οι *πραγματικοί* στρατιώτες. Οι εξεγέρσεις των Ινδών είναι ήδη μεγάλο πρόβλημα, αλλά μια ανταρσία στους κόλπους του Βρετανικού Στρατού θα ήταν αδιανόητη».

«Θα *κάνουν* λοιπόν ανταρσία;» ρώτησε ο Σέρλοκ και η καρδιά του βούλιαξε σαν πέτρα στον πάτο μιας λίμνης. «Ο πατέρας θα είναι ασφαλής;»

Ο Μάικροφτ ανασήκωσε τους τεράστιους ώμους του. «Δεν ξέρω» είπε απλά. Ήταν ένας από τους λόγους που ο Σέρλοκ σεβόταν τον αδελφό του. Όταν τον ρωτούσες κάτι ευθέως, σου απαντούσε ευθέως. Ποτέ δε χρύσωνε το χάπι. «Δυστυχώς, δε γνωρίζω τα πάντα. Τουλάχιστον όχι ακόμη».

«Μα δουλεύεις για την κυβέρνηση» του είπε πιεστικά ο Σέρλοκ. «Πρέπει να έχεις κάποια ιδέα του τι πρόκειται να συμβεί. Δεν μπορείς να στείλεις ένα άλλο σύνταγμα και να κρατήσεις τον πατέρα στην Αγγλία;»

«Βρίσκομαι στο Υπουργείο Εξωτερικών μόλις μερικούς μήνες» αποκρίθηκε ο Μάικροφτ «και, παρόλο που με κολακεύει το γεγονός ότι πιστεύεις πως μπορώ να επέμβω σε τόσο σημαντικές αποφάσεις, φοβάμαι ότι κάτι τέτοιο δεν αληθεύει. Είμαι ένας απλός σύμβουλος. Τίποτε παραπάνω από υπάλληλος, στην πραγματικότητα».

«Για πόσον καιρό θα λείπει ο πατέρας;» ρώτησε ο Σέρλοκ, καθώς θυμόταν τον μεγαλόσωμο άνδρα με το άλικο σερζ σακάκι και τις λευκές ζώνες, έναν άνδρα που γελούσε εύκολα και θύμωνε σπάνια. Ένωθε κάτι να πιέζει το στήθος του, αλλά τιθάσευσε τα συναισθήματά του. Αν είχε μάθει κάτι κατά την παραμονή του στο Σχολείο Ντίπντεν, αυτό ήταν ότι δεν έπρεπε να δείχνει ποτέ συναίσθημα. Αν το έκανε, κάποιος θα το χρησιμοποιούσε εναντίον του.

«Το πλοίο θέλει έξι εβδομάδες για να φτάσει στο λιμάνι, υπολογίζω ότι θα παραμείνει έξι μήνες στη χώρα και άλλες έξι εβδομάδες θέλει η επιστροφή. Σύνολο εννέα μήνες».

«Σχεδόν ένας χρόνος». Χαμήλωσε το κεφάλι του για μια στιγμή, ανακτώντας την αυτοκυριαρχία του, και έπειτα έγενεψε με το πιγούνι. «Μπορούμε να πάμε σπίτι τώρα;»

«Δε θα πας στο σπίτι» είπε ο Μάικροφτ.

Ο Σέρλοκ απλά στάθηκε εκεί ακίνητος, προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που άκουγε, δίχως να λέει τίποτα.

«Δεν μπορεί να μείνει εδώ» μουρμούρισε ο διευθυντής. «Αυτή τη στιγμή το σχολείο καθαρίζεται».

Ο Μάικροφτ έστρεψε το ήρεμο βλέμμα του από τον Σέρλοκ στον διευθυντή. «Η μητέρα μας... είναι άρρωστη» είπε. «Η υγεία της είναι, στην καλύτερη περίπτωση, εύθραυστη και αυτή η ιστορία με τον πατέρα μας την έχει καταπονήσει πολύ. Έχει ανάγκη από ηρεμία και ησυχία

και ο Σέρλοκ χρειάζεται κάποιον μεγαλύτερο να τον προσέχει».

«Μα έχω *εσένα!*» διαμαρτυρήθηκε ο Σέρλοκ.

Ο Μάικροφτ κούνησε θλιμμένα το μεγάλο του κεφάλι. «Τώρα μένω στο Λονδίνο και η δουλειά μου απαιτεί να βρίσκομαι κάθε μέρα για πολλές ώρες στο γραφείο. Φοβάμαι πως δε θα ήμουν καλός κηδεμόνας για ένα αγόρι, πόσο μάλλον ένα αγόρι με τόσο διερευνητική φύση όσο εσύ». Στράφηκε προς τον διευθυντή, σχεδόν σαν να ήταν ευκολότερο να πει σε εκείνον τα επόμενά του λόγια παρά στον Σέρλοκ. «Αν και το πατρικό μας είναι στο Χόρσαμ, έχουμε συγγενείς στο Φάρναμ, που δεν απέχει πολύ από εδώ. Έναν θείο και μια θεία. Ο Σέρλοκ θα μείνει μαζί τους στη διάρκεια των σχολικών διακοπών».

«Όχι!» ξέσπασε ο Σέρλοκ.

«Ναι» του είπε μαλακά ο Μάικροφτ. «Έχει ήδη κανονιστεί. Ο θείος Σέρινφορντ και η θεία Άννα συμφώνησαν να σε φιλοξενήσουν για το καλοκαίρι».

«Μα δεν τους *γνωρίζω* καν!»

«Δεν παύουν όμως να είναι συγγενείς μας».

Ο Μάικροφτ αποχαιρέτησε τον διευθυντή καθώς ο Σέρλοκ καθόταν εκεί βουβός, προσπαθώντας να αντιληφθεί το μέγεθος του τι είχε συμβεί. Δε θα πήγαινε σπίτι. Δε θα έβλεπε τον πατέρα και τη μητέρα του. Δε θα εξερευνούσε τους αγρούς και τα δάση γύρω από το αρχοντικό που ήταν το σπίτι του επί δεκατέσσερα χρόνια. Δε

θα κοιμόταν στο παλιό του κρεβάτι, στο δωμάτιο κάτω από τα δοκάρια της στέγης, όπου φυλούσε όλα του τα βιβλία. Δε θα πήγαινε κρυφά στην κουζίνα, όπου η μαγείρισσα θα του έδινε μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα αν της χαμογελούσε. Αντί όλων αυτών, τον περίμεναν εβδομάδες παραμονής σε ένα σπίτι με ανθρώπους που δε γνώριζε, αναγκασμένος να είναι τύπος και υπογραμμός σε μια κωμόπολη, σε μια *κομητεία* για την οποία δε γνώριζε τίποτα. Ολομόναχος, μέχρι να γυρίσει στο σχολείο.

Πώς θα άντεχε κάτι τέτοιο;

Ο Σέρλοκ ακολούθησε τον Μάικροφτ έξω από το γραφείο του διευθυντή και κατά μήκος του διαδρόμου, μέχρι το χολ της εισόδου. Μια κλειστή τετράτροχη άμαξα βρισκόταν έξω από την είσοδο του σχολείου – οι τροχοί της ήταν γεμάτοι λάσπη και οι πλευρές της σκονισμένες από το ταξίδι που είχε κάνει ο Μάικροφτ μέχρι το σχολείο. Το οικοσχημο της οικογένειας Χολμς ήταν ζωγραφισμένο στην πόρτα. Το μπαούλο του Σέρλοκ είχε ήδη φορτωθεί στο πίσω μέρος. Ένας λιπόσαρκος οδηγός, τον οποίο ο Σέρλοκ δε γνώριζε, καθόταν στο μπροστινό μέρος, κρατώντας άνευρα τα γκέμια που κατέληγαν στα δύο άλογα.

«Πώς ήξερε ότι αυτό ήταν το μπαούλο μου;»

Ο Μάικροφτ έκανε μια αφηρημένη κίνηση με το χέρι του για να δείξει ότι δεν ήταν κάτι άξιο λόγου. «Μπορούσα να το δω από το παράθυρο του γραφείου του διευθυντή. Ήταν το μόνο μπαούλο που δεν πρόσεχε κανείς. Άλλω-

στε, ήταν αυτό που συνήθιζε να χρησιμοποιεί ο πατέρας. Ο διευθυντής είχε την καλοσύνη να στείλει ένα αγόρι για να του πει να το φορτώσει στην άμαξα». Άνοιξε την πόρτα της άμαξας και έκανε νόημα στον Σέρλοκ να μπει. Αντ' αυτού, ο Σέρλοκ έριξε μια ματιά στο σχολείο και στους συμμαθητές του.

«Δείχνεις σαν να σκέφτεσαι ότι δε θα τους ξαναδείς» είπε ο Μάικροφτ.

«Δεν είναι αυτό» αποκρίθηκε ο Σέρλοκ. «Απλά πίστευα ότι φεύγω από εδώ για να πάω κάπου καλύτερα. Τώρα ξέρω ότι φεύγω για να πάω κάπου χειρότερα. Όσο άσχημο κι αν είναι αυτό το μέρος, αυτή τη στιγμή καλύτερα δε γίνεται».

«Δεν είναι έτσι. Ο θεός Σέρινφορντ και η θεία Άννα είναι καλοί άνθρωποι. Ο Σέρινφορντ είναι αδελφός του πατέρα».

«Γιατί λοιπόν δεν έχω ακούσει τίποτα ποτέ γι' αυτούς;» ρώτησε ο Σέρλοκ. «Γιατί ο πατέρας δεν έχει αναφέρει ποτέ ότι έχει αδελφό;»

Ο Μάικροφτ μόρφασε σχεδόν ανεπαίσθητα. «Δυστυχώς, υπήρξε κάποια διχόνοια στην οικογένεια. Οι σχέσεις τους ήταν τεταμένες για ένα διάστημα. Η μητέρα ήταν που άρχισε να αποκαθιστά επαφή μαζί τους δι' αλληλογραφίας, πριν από μερικούς μήνες. Δεν είμαι καν σίγουρος ότι ο πατέρας το γνωρίζει».

«Και με στέλνεις εκεί;»

Ο Μάικροφτ χτύπησε τον Σέρλοκ φιλικά στον ώμο.

«Αν υπήρχε οποιαδήποτε εναλλακτική, πίστεψέ με, θα την επέλεγα. Λοιπόν, έχεις να χαιρετήσεις κανέναν φίλο;»

Ο Σέρλοκ κοίταξε γύρω του. Είδε μερικά αγόρια που γνώριζε, αλλά ήταν κανένα τους πραγματικά φίλος του;

«Όχι» είπε. «Πάμε».

Το ταξίδι για το Φάρναμ κράτησε αρκετές ώρες. Αφού πέρασαν την κωμόπολη του Ντόρκινγκ, την κοντινότερη οικιστική περιοχή στο Σχολείο Ντίπντεν, η άμαξα προχωρούσε κατά μήκος επαρχιακών δρόμων, κάτω από δέντρα με πυκνό φύλλωμα, περνώντας περιστασιακά μπροστά από μια αγροικία ή κάποιο μεγαλύτερο σπίτι και δίπλα σε αγρούς κατάφυτους από κριθάρι. Ο ήλιος έλαμπε σε έναν ανέφελο ουρανό, μετατρέποντας την άμαξα σε φούρνο, παρά το αεράκι που φυσούσε. Τα έντομα ζουζούνιζαν νωθρά πάνω στα παράθυρα. Ο Σέρλοκ παρακολουθούσε το τοπίο να τον προσπερνά. Σιαμάτησαν για μεσημεριανό σε ένα πανδοχείο, όπου ο Μάικροφτ αγόρασε ζαμπόν, τυρί και μισό καρβέλι ψωμί. Κάποια στιγμή ο Σέρλοκ αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, μερικά λεπτά ή μερικές ώρες αργότερα –δεν ήξερε–, η άμαξα εξακολουθούσε να διασχίζει το ίδιο τοπίο. Κουβέντιασε για λίγο με τον Μάικροφτ για όσα συνέβαιναν στο σπίτι, για την αδελφή τους και την εύθραυστη υγεία της μητέρας. Ο Μάικροφτ έκανε στον Σέρλοκ ερωτήσεις σχετικά με τα μαθήματά του κι εκείνος του είπε μερικά πράγματα για τα διάφορα μαθήματα που είχε παρακολουθή-

σει, αλλά πολύ περισσότερα για τους καθηγητές που τα δίδασκαν. Μιμούνταν τις φωνές και τους μανιερισμούς τους, κάνοντας τον Μάικροφτ να γελά ασταμάτητα με το χιούμορ των αμείλικτων μιμήσεών του.

Έπειτα από λίγο εμφανίστηκαν κατά μήκος του δρόμου κι άλλα σπίτια και σύντομα διέσχιζαν μια μεγάλη κομόπολη, όπου οι οπλές των αλόγων αντιχούσαν στο λιθόστρωτο. Βγάζοντας το κεφάλι του έξω από το παράθυρο της άμαξας, ο Σέρλοκ είδε κάτι που έμοιαζε με δημαρχείο – ένα τριώροφο κτίριο με μαύρα δοκάρια, τοίχους καλυμμένους με λευκό σοβά και ένα μεγάλο ρολόι να κρέμεται από έναν σιδερένιο βραχίονα έξω από τη δίφυλλη πόρτα.

«Το Φάρναμ;» ρώτησε.

«Το Γκίλντφορντ» αποκρίθηκε ο Μάικροφτ. «Το Φάρναμ δεν απέχει πια πολύ».

Ο δρόμος που οδηγούσε έξω από το Γκίλντφορντ συνέχιζε κατά μήκος μιας λοφώδους κορυφογραμμής, δεξιά και αριστερά της οποίας το έδαφος κατηφόριζε απότομα, ενώ αγροί και δάση έμοιαζαν σκορπισμένα παντού, σαν παιχνίδια, με μπαλώματα από κίτρινα λουλούδια απλωμένα ανάμεσά τους.

«Αυτή η κορυφογραμμή λέγεται Χογκς Μπακ²» επισήμανε ο Μάικροφτ. «Πάνω της, στον λόφο Πιούλεϊ, υπάρ-

2 Η «Ράχη του Γουρουνιού». (Σ.τ.Μ.)

χει ένας σηματοφόρος σταθμός, τμήμα μιας αλυσίδας που ξεκινά από το κτίριο του Ναυαρχείου στο Λονδίνο και φτάνει πέρα, μέχρι το λιμάνι του Πόρτσμουθ. Σας έμαθαν στο σχολείο για τους σηματοφόρους σταθμούς;»

Ο Σέρλοκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Ως συνήθως» μουρμούρισε ο Μάικροφτ. «Στριμώχνουν στα κρανία σας όσα λατινικά μπορούν, αλλά δε σας μαθαίνουν τίποτε που να έχει κάποια πρακτική αξία». Αναστέναξε βαθιά. «Ο σηματοφόρος είναι μια μέθοδος για τη γρήγορη αποστολή μηνυμάτων κατά μήκος μεγάλων αποστάσεων, τα οποία θα χρειάζονταν μέρες ολόκληρες για να διαβιβαστούν γραπτώς με έφιππους αγγελιοφόρους. Οι σταθμοί αυτοί έχουν στην κορυφή τους τάβλες που φαίνονται από μακριά και οι οποίες έχουν έξι μεγάλες τρύπες – αυτές μπορούν να ανοιγοκλείνουν με ξύλινα κλείστρα. Ανάλογα με το ποιες τρύπες είναι ανοιχτές και ποιες κλειστές, σχηματίζονται στην τάβλα διαφορετικά γράμματα. Σε κάθε σταθμό ένας άνδρας ελέγχει τόσο τον προηγούμενο όσο και τον επόμενο σταθμό με ένα τηλεσκόπιο. Αν δει κάποιο μήνυμα να σχηματίζεται, το καταγράφει και έπειτα το επαναλαμβάνει μέσω της τάβλας του δικού του σταθμού, οπότε το μήνυμα μεταδίδεται. Η συγκεκριμένη αλυσίδα ξεκινά στο Ναυαρχείο, έπειτα φτάνει εδώ μέσω Τσέλσι και Κίνγκστον επί του Τάμεση και τελικά στο ναυπηγείο του Πόρτσμουθ. Μια άλλη αλυσίδα καταλήγει στο ναυπηγείο του Τσάιχαμ, ενώ άλλες

στο Ντιλ, το Σίρνες, το Γκρέιτ Γιάρμουθ και το Πλίμουθ. Κατασκευάστηκαν ώστε το Ναυαρχείο να έχει τη δυνατότητα να στέλνει γρήγορα μηνύματα στο Ναυτικό σε περίπτωση γαλλικής εισβολής στη χώρα. Πες μου τώρα, αν έχουμε έξι τρύπες και κάθε τρύπα μπορεί να είναι είτε κλειστή είτε ανοιχτή, πόσους διαφορετικούς συνδυασμούς μπορούμε να πάρουμε που θα αντιστοιχούν σε γράμματα, αριθμούς ή άλλα σύμβολα;»

Καταπολεμώντας την παρόρμηση να πει στον αδελφό του ότι το σχολείο είχε τελειώσει, ο Σέρλοκ έκλεισε για λίγο τα μάτια του και έκανε υπολογισμούς. Μια τρύπα μπορούσε να έχει δύο καταστάσεις: ανοιχτή ή κλειστή. Δύο τρύπες μπορούσαν να έχουν τέσσερις καταστάσεις: ανοιχτή-ανοιχτή, ανοιχτή-κλειστή, κλειστή-ανοιχτή, κλειστή-κλειστή. Τρεις τρύπες... Έκανε γρήγορα τους υπολογισμούς με το μυαλό του και κάποια στιγμή διέκρινε το μοτίβο που αναδυόταν. «Εξήντα τέσσερις» είπε τελικά.

«Σωστά» είπε γνέφοντας με το κεφάλι του ο Μάικροφτ. «Χαίρομαι που τουλάχιστον τα μαθηματικά σου είναι σε καλή φόρμα». Έριξε μια ματιά από το παράθυρο στα δεξιά του. «Α, το Άλντερσοτ. Ενδιαφέρον μέρος. Πριν από δεκατέσσερα χρόνια η βασίλισσα Βικτόρια το καθιέρωσε ως βάση του Βρετανικού Στρατού. Πιο πριν δεν ήταν παρά ένα χωριό με πληθυσμό μικρότερο των χιλίων κατοίκων. Τώρα έχει φτάσει τις δεκαέξι χιλιάδες και συνεχίζει να μεγαλώνει».

Ο Σέρλοκ τέντωσε τον λαιμό για να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του αδελφού του, το τοπίο έξω από το άλλο παράθυρο, αλλά από αυτή τη γωνία δεν έβλεπε παρά μερικά σκόρπια σπίτια και κάτι που θα μπορούσε να είναι σιδηροδρομικές ράγες, παράλληλα με τον δρόμο κατά μήκος της πλαγιάς. Βολεύτηκε ξανά στη θέση του και έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να μη σκέφτεται τι τον περίμενε όταν θα έφταναν στον προορισμό τους.

Έπειτα από κάποια ώρα ένιωσε ότι η άμαξα κινούνταν κατηφορικά. Λίγο αργότερα πήραν μια σειρά από στροφές, ενώ ο ήχος από τις οπλές των αλόγων που χτυπούσαν το έδαφος άλλαξε από πέτρα σε σκληρό χώμα. Έκλεισε τα μάτια του ακόμα πιο σφιχτά, προσπαθώντας να αναβάλει τη στιγμή που θα έπρεπε να αποδεχτεί αυτό που συνέβαινε.

Η άμαξα σταμάτησε πάνω σε χαλίκι. Ο ήχος από τα κελαηδήματα και τον άνεμο που φύσαγε μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων γέμισε την άμαξα. Ο Σέρλοκ άκουσε στο χαλίκι το τρίξιμο βημάτων που πλησίαζαν προς το μέρος τους.

«Σέρλοκ» είπε μαλακά ο Μάικροφτ. «Ωρα ν' αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα».

Άνοιξε τα μάτια του.

Η άμαξα είχε σταματήσει έξω από την είσοδο ενός μεγάλου σπιτιού. Ήταν φτιαγμένο από κόκκινα τούβλα και υψωνόταν θεόρατο μπροστά τους: τρεις όροφοι, συν

κάτι που πρέπει να ήταν κάποια διαρρύθμιση δωματίων στη σοφίτα, αν έκρινε κανείς από τα μικρά παράθυρα που φαίνονταν ανάμεσα στα γκρίζα κεραμίδια της στέγης. Ένας υπηρέτης ήταν έτοιμος να ανοίξει την πόρτα του Μάικροφτ. Ο Σέρλοκ προχώρησε με διακριτικές κινήσεις πίσω από τον αδελφό του.

Μια γυναίκα στεκόταν στις βαθιές σκιές, στην κορυφή τριών φαρδιών πέτρινων σκαλοπατιών που οδηγούσαν στο προστέγασμα μπροστά από την κύρια είσοδο. Ήταν ντυμένη εξολοκλήρου στα μαύρα. Το πρόσωπό της ήταν λιπόσαρκο, με μία ξινισμένη έκφραση, τα χείλη της σουφρωμένα και είχε σπενέψει τα μάτια της, λες και κάποιος είχε αντικαταστήσει το πρωινό της τσάι με ξίδι. «Καλώς ήλθατε στο Αρχοντικό Χολμς. Είμαι η κυρία Έγκλαντιν» είπε με μια αχνή, στεγνή φωνή. «Είμαι η οικονόμος». Έριξε μια ματιά στον Μάικροφτ. «Ο κύριος Χολμς θα σας δεχτεί στη βιβλιοθήκη όποτε είστε έτοιμοι». Τα μάτια της στράφηκαν αργά στον Σέρλοκ. «Και ο υπηρέτης θα μεταφέρει τις... αποσκευές σας... στο δωμάτιό σας, κύριε Χολμς. Το απογευματινό τσάι σερβίρεται στις τρεις η ώρα. Αν έχετε την καλοσύνη, μείνετε στο δωμάτιό σας μέχρι τότε».

«Δε θα μείνω για τσάι» είπε ήρεμα ο Μάικροφτ. «Δυστυχώς, πρέπει να επιστρέψω στο Λονδίνο». Στράφηκε στον Σέρλοκ και στα μάτια του υπήρχε ένα βλέμμα ανάμεικτης κατανόησης, αδελφικής αγάπης και προειδο-

ποίησης. «Να προσέχεις, Σέρλοκ» είπε. «Θα φροντίσω να επιστρέψω για να σε ξαναπάω στο σχολείο με το πέρας των διακοπών και στο μεταξύ, αν μπορέσω, θα περάσω να σε επισκεφθώ. Να είσαι φρόνιμος και να εκμεταλλευτείς την ευκαιρία για να εξερευνήσεις τη γύρω περιοχή. Αν θυμάμαι καλά, ο θεός Σέρινφορντ έχει μια εξαιρετική βιβλιοθήκη. Ρώτησέ τον αν μπορείς να έχεις πρόσβαση στη συσσωρευμένη γνώση των ραφιών της. Θα αφήσω τα στοιχεία επικοινωνίας μου στην κυρία Έγκλαντιν – αν με χρειαστείς, γράψε μου ένα γράμμα ή τηλεγράφησέ μου». Άπλωσε το χέρι του και το ακούμπησε ενθαρρυντικά στον ώμο του Σέρλοκ. «Είναι καλοί άνθρωποι» είπε αρκετά σιγά, ώστε να μην τον ακούσει η κυρία Έγκλαντιν, «αλλά, όπως όλοι στην οικογένεια Χολμς, έχουν τις παραξενιές τους. Έχε τον νου σου και φρόντισε να μην τους αναστατώσεις. Γράψε μου όταν βρεις λίγο χρόνο. Να θυμάσαι – δε θα περάσεις εδώ το υπόλοιπο της ζωής σου. Μόνο μερικούς μήνες. Θάρρος». Έσφιξε τον ώμο του Σέρλοκ.

Ο Σέρλοκ ένιωσε να αναβλύζει μέσα του ένας χείμαρρος οργής και απογοήτευσης, αλλά τον κατέπνιξε. Δεν ήθελε να τον δει ο Μάικροφτ να αντιδρά και δεν ήθελε να ξεκινήσει άσχημα την παραμονή του στο Αρχοντικό Χολμς. Οι πράξεις του στα αμέσως επόμενα λεπτά θα καθόριζαν τη συνέχεια.

Έτεινε το χέρι του προς τον Μάικροφτ και εκείνος

πήρε το δικό του από τον ώμο του για να του το σφίξει, χαμογελώντας εγκάρδια.

«Αντίο» είπε ο Σέρλοκ όσο πιο ουδέτερα μπορούσε. «Δώσε την αγάπη μου στη μητέρα και στη Σάρλοτ. Κι αν μάθεις οτιδήποτε για τον πατέρα, ενημέρωσέ με».

Ο Μάικροφτ έστριψε και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια προς την είσοδο. Η κυρία Έγκλαντιν κοίταξε για μια στιγμή τον Σέρλοκ στα μάτια, ανέκφραστη, κι έπειτα στράφηκε για να οδηγήσει τον Μάικροφτ μέσα στο σπίτι.

Κοιτώντας πίσω του, ο Σέρλοκ είδε τον υπηρέτη να παλεύει να σηκώσει το μπαούλο στους ώμους του. Όταν κατάφερε να το ισορροπήσει, ανέβηκε τρεκλίζοντας τις σκάλες και προσπέρασε τον Σέρλοκ, ο οποίος τον ακολούθησε σκυθρωπά.

Το χολ της εισόδου ήταν στρωμένο με ασπρόμαυρα πλακάκια, επενδυμένο με μαόνι, ενώ μια περίτεχνη μάρμαρινη σκάλα κατέβαινε από τα πάνω πατώματα σαν παγωμένος καταρράκτης και οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με πίνακες που απεικόνιζαν θρησκευτικές σκηνές, τοπία και ζώα. Εκείνη τη στιγμή ο Μάικροφτ περνούσε το κατώφλι μιας πόρτας στα αριστερά της σκάλας, μπαίνοντας σε ένα δωμάτιο το οποίο, όπως είδε ο Σέρλοκ με μια γρήγορη ματιά, ήταν γεμάτο με βιβλία δεμένα με πράσινο δέρμα. Ένας λειπός, ηλικιωμένος άνδρας, που φορούσε ένα παλιομοδίτικο μαύρο κοστούμι, σηκωνόταν από μια καρέκλα επενδυμένη με χρώμα δέρματος πανομοιότυπο

με αυτό των βιβλίων. Είχε γενειάδα, το πρόσωπό του ήταν χλωμό και ρυτιδιασμένο, ενώ το κρανίο του ήταν γεμάτο πανάδες.

Η πόρτα έκλεισε καθώς έκαναν χειραψία. Ο υπηρέτης διέσχισε το πλακόστρωτο πάτωμα προς τη σκάλα, ισορροπώντας ακόμη το μπαούλο στους ώμους του. Ο Σέρλοκ ακολούθησε.

Η κυρία Έγκλαντιν στεκόταν στη βάση της σκάλας, έξω από τη βιβλιοθήκη. Κοιτούσε προς την πόρτα, πάνω από το κεφάλι του Σέρλοκ.

«Έχε υπόψη σου ότι *δεν* είσαι ευπρόσδεκτος εδώ, νεαρέ» του σφύριξε καθώς περνούσε δίπλα της.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΔΥΟ ΑΨΥΧΑ ΣΩΜΑΤΑ ΕΝΑΣ ΑΞΕΧΑΣΤΟΣ ΗΡΩΑΣ Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΘΡΥΛΟΥ

Όταν ο δεκατετράχρονος Σέρλοκ Χολμς ανακαλύπτει ένα πτώμα καλυμμένο με διογκωμένες φλύκταινες, η ζωή του αλλάζει για πάντα. Το ατρόμητο πνεύμα του Σέρλοκ και η δίψα του για περιπέτεια τον οδηγούν σε ένα ταξίδι γεμάτο αγωνία – από την ήσυχη εξοχή στον υπόκοσμο των λονδρεζίκων λιμανιών. Μέσα από τη φωτιά, την απαγωγή και τα κυκλώματα κατασκοπείας θα βρεθεί στην καρδιά μιας φρικτής πλεκτάνης που θέτει σε κίνδυνο το μέλλον ολόκληρης της Βρετανίας.

Μία συναρπαστική σειρά που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-960-501-682-1

9 789605 016821

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΤ 5682